

8. DAĻA

ĶĪNAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS ĻAUNUMA KULTA BŪTĪBA

Priekšvārds

Ar sociālistiskā bloka sabrukumu, kas sekoja Padomju Savienības kraham XX gadsimta deviņdesmito gadu sākumā, pēc gandrīz simt gadu ilgas pastāvēšanas iezīmējās visas komunisma sistēmas krišana. Tomēr pavisam negaidīti ĶKP izdzīvoja un vēl joprojām pārvalda Ķīnu – nāciju, kuras iedzīvotāju skaits sastāda vienu piekto daļu no visas pasaules iedzīvotāju kopskaita. Rodas likumsakarīgs jautājums: vai tiešām arī mūsdienās ĶKP joprojām ir komunistiska?

Šodien Ķīnā neviens, ieskaitot arī Partijas biedrus, netic komunismam. Pēc piecdesmit sociālismā nodzīvotiem gadiem, ĶKP tagad atzīst privātīpašumu, tai pat ir sava fondu birža. Tā gaida ārvalstu investīcijas, lai izveidotu jaunus uzņēmumus, ekspluatējot strādniekus un zemniekus tik ļoti, cik vien tas iespējams. Tas ir pilnīgi pretrunā ar komunisma ideāliem. Neskatoties uz zināmu kompromisu ar kapitālismu, ĶKP turpina īstenot despotisku kontroli pār Ķīnas iedzīvotājiem. 2004. gadā pārskatītajā Konstitūcijā joprojām tiek strikti apgalvots, ka “visu nacionālītašu ķīniešu tauta turpina pieturēties pie tautas demokrātiskās diktatūras un sociālisma ceļa Ķīnas komunistiskās partijas vadībā, balstoties uz marksismu-ļeņinismu, Mao ideoloģiju, Dena Sjaopina teorijām un svarīgo domu, kas izteikta “Trīs priekšstatos”.

“Leopards ir miris, bet tā āda vēl saglabājusies.”*¹ Šodienas Ķīnas komunistiskajai partijai palikusi vien tikai “āda”. ĶKP šo ādu pārmantojusi un izmanto savas varas noturēšanai Ķīnā.

¹ “Leopards miris, bet āda palikusi” – teiciens no senas ķīniešu pravietojumu grāmatas “Poēma par plūmes ziediem”, autors Šao Juns (1011.-1077.). Šajā gadījumā leopards apzīmē bijušās Padomju Savienības ģeogrāfisko teritoriju, kura pēc formas patiešām atgādina skrejošu leopardu. Līdz ar bijušās Padomju Savienības sabrukumu izira arī komunistiskās sistēmas būtība, atstājot tikai “ādu” (formu), kuru tad arī mantoja Ķīnas komunistiskā partija.

Kas tad ir šī āda, ko ĶKP pārmantojusi no komunistiskās partijas, kas ir šī organizācija un kāda ir tās būtība?

1. ĶKP kulta iezīmes

Pēc savas būtības komunistiskā partija ir ļaunuma kulta, kas kaitē cilvēcei.

Lai gan komunistiskā partija nekad nav pasludinājusi sevi par reliģiju, tā atbilst katrai atsevišķai reliģijas pazīmei (1. tabula). Tās dibināšanas sākuma posmā ĶKP uzskatīja marksismu par vienīgo absolūto patiesību pasaulē. Tā dievbijīgi pielūdza Marksu kā savu garīgo Dievu un aicināja tautu uz mūžīgu cīņu, lai uzceltu “komunisma paradīzi zemes virsū”.

Komunistiskā partija ievērojami atšķiras no jebkuras ortodoksālas reliģijas. Visas ortodoksālās reliģijas tic Dievam un labestībai, to mērķis ir garīgi virzīt cilvēci un glābt dvēseles. Komunistiskā partija netic Dievam un ir pret tradicionālajām morāles normām.

To, ka komunistiskā partija ir ļaunuma kulta, pierāda tās pastrādātie noziegumi. Komunistiskās partijas doktrīnas balstītas uz šķiru cīņu, vardarbīgu revolūciju un proletariāta diktatūru, un tas ir novedis pie tā dēvētās “komunistiskās revolūcijas”, kas ir asiņu un vardarbības pilna. Komunisma radītais sarkanais terors ildzis gandrīz gadsimtu, tas atnesis postu un nelaimes neskaitāmām pasaules valstīm un aiznesis desmitiem miljonu cilvēku dzīvības. Komunistiskā ticība, tā, kas radījusi elli zemes virsū, ir visļaunākais kulta pasaulē.

Komunistiskās partijas kulta iezīmes varētu apkopot sešos punktos:

1.1. Doktrīnu maisījums un disidentu likvidēšana

Komunistiskā partija uzskata marksismu par savu reliģisko doktrīnu un uztver to kā “neapstrīdamu patiesību”. Komunistiskās partijas doktrīnām pietrūkst labestības un iecietības, tās ir augstprātības pārpilnas. Marksisms tapis kapitālisma sākuma periodā, kad ražošanas jauda bija zema un zinātne vāji attīstīta. Tam nebija pareizas sapratnes par cilvēces un sabiedrības, cilvēces un dabas savstarpējām attiecībām. Diemžēl šī ķecerīgā ideoloģija izveidojās par starptautisku komunistisko kustību, kas vairāk kā gadsimtu ir kaitējusi cilvēcei. Kad cilvēki saprata, ka praksē tā ir absolūti nederīga, viņi no tās atteicās.

1. tabula. ĶKP reliģiskās pazīmes

	Reliģijas pamatformas	Atbilstošās ĶKP formas
1	Baznīca vai kancele	Visu līmeņu partijas komitejas; tribīne sniedzas no partijas sapulcēm līdz visiem ĶKP pakļautības plašsaziņas informācijas līdzekļiem
2	Doktrīnas	Marksisms-ļeņinisms, Mao Dzeduna ideoloģija, Dena Sjaopina teorija, Dzjana Dzemiņa “Trīs priekšstati” un partijas Statūti
3	Iesvētīšanas rituāls	Ceremonija, kuras laikā ĶKP tiek doti mūžīgas uzticības zvēresti
4	Uzticība vienai reliģijai	Partijas biedrs drīkst ticēt tikai komunistiskajai partijai
5	Mācītāji	Partijas sekretāri un visu līmeņu atbildīgie partijas darbinieki
6	Dieva pielūgsmē	Visu Dievu noliegšana un sevis pasludināšana par visaugstāko Dievu
7	Nāve tiek dēvēta par “pacelšanos debesīs vai nolaišanos ellē”	Nāve tiek saukta par “iet apraudzīt Marksu”
8	Svētie Raksti	Komunistiskās partijas vadoņu teorijas un sacerējumi
9	Sludināšana	Visa veida sanāksmes, vadoņu runas
10	Svēto rakstu lasīšana, mācīšanās un pārrunāšana	Politmācības, partijas biedru ikdienas sapulces vai pasākumi
11	Himna (reliģiskie dziedājumi)	Dziesmas, kurās cildināta partija
12	Ziedoījumi	Obligātie biedru naudas maksājumi; no cilvēku ar sviedriem un asinīm nopelnītās naudas veidota valdības budžeta obligātā sadale, lai segtu partijas izdevumus
13	Disciplinārais sods	Partija soda, sākot ar “mājas arestu un kratīšanu” un “izslēgšanu no partijas” līdz nāvi nesošai spīdzināšanai un pat radnieku un draugu sodīšanai

Partijas līderi, sākot jau ar Ļeņinu, ir aizvien papildinājuši kulta doktrīnas. No Ļeņina teorijas par vardarbīgu revolūciju un Mao Dzeduna teorijas par nebeidzamu revolūciju proletariāta diktatūras vadībā, līdz Dzjana Dzemiņa “Trīs priekšstatiem” – komunistiskās partijas vēsture ir ķecerīgu teoriju un maldu pārpilna. Lai gan šīs teorijas praksē vienmēr noveda pie posta un ir iekšēji pretrunīgas, komunistiskā partija vēl jo-projām apgalvo, ka tās ir universāli pareizas, un liek cilvēkiem mācīties savas doktrīnas.

Disidentu likvidēšana ir visefektīvākais komunisma ļaunuma kulta pielietotais līdzeklis savas doktrīnas izplatīšanai. Tā kā pati doktrīna un šī ļaunuma kulta uzvedība ir vienkārši smieklīgas, komunistiskajai partijai jāpiespiež cilvēki tās pieņemt, ļaunoties uz vardarbību, lai likvidētu disidentus. Pēc tam, kad komunistiskā partija bija sagrābusi varu Ķīnā, tā uzsāka “zemes reformu”, lai likvidētu zemes īpašnieku šķiru, “sociālistisko reformu” ražošanā un tirdzniecībā, lai likvidētu kapitālistus, “kontrrevolucionāru likvidēšanu”, lai iznīcinātu tautas reliģijas un ierēdņus, kas ieņēmuši vadošos amatus pirms komunistiskās partijas nākšanas pie varas, “antilabējo kustību”, lai piespiestu klusēt inteliģentus, un Lielo kultūras revolūciju, lai iznīcinātu tradicionālo ķīniešu kultūru. ĶKP spēja apvienot Ķīnu zem ļaunuma kulta karoga un panākt, ka katrs “lasa dārgo Sarkano grāmatu”, “izpilda lojalitātes deju” un “lūdz partijas norādījumus no rīta un sniedz tai atskaiti vakarā”. Pēc Mao un Dena valdīšanas perioda ĶKP apgalvoja, ka Faluņgun, tradicionāla pilnveidošanās prakse, kas tic Īstenībai, Labestībai un Pacietībai, konkurētu ar to par masām, un šī iemesla dēļ grasījās likvidēt Faluņgun. Tādēļ tā uzsāka iznīcinošu Faluņgun vajāšanu, kas vēl aizvien turpinās.

1.2. Vadoņa pielūgsmē un personības kulta

Komunistiskās partijas līderu portreti, sākot no Marksa līdz Dzjanam Dzemiņam, tiek atklāti izlikti pielūgsmēi. Komunistiskās partijas līderu absolūtā vara nav apšaubāma. Mao Dzeduns tika iztēlots kā “sarkanā saule” un “dižais vadonis”. Partija pārspīlēti cildināja viņa darbus, tā sacīja: “Viens viņa izteikums satur desmitiem tūkstošu izteikumu spēku.” Būdams “vienkāršs partijas biedrs”, Dens Sjaopins dominēja Ķīnas politikā kā pavēlnieks. Dzjana Dzemiņa “Trīs priekšstats” ir nedaudz vairāk par 40 hieroglifiem, ieskaitot pieturzīmes, taču ĶKP CK 4. plēnums

cildināja tos apgalvojot, ka tie “sniedzot radošas atbildes uz jautājumiem par to, kas ir sociālisms, kā celt sociālismu, kādu partiju mēs ceļam un kā to celt”. Partija pārmērīgi slavināja arī “Trīs priekšstatos” izteikto domu, šajā gadījumā liekulīgi apgalvojot, ka tā ir “marksisma-ļeņinisma, Mao Dzeduna ideju un Dena Sjaopina teorijas turpinājums un attīstība”.

Staļina īstenotās zvērīgās nevainīgu cilvēku slepkavības, Mao Dzeduna uzsāktā postošā Lielā kultūras revolūcija, Dena Sjaopina pavēle sākt slaktiņu Tiaņanmeņ laukumā un Dzjana Dzemiņa uzsāktā vēl joprojām nerimstošā Faluņgun vajāšana – tas viss ir komunistiskās partijas ķecerīgās diktatūras šausminošais rezultāts.

No vienas puses, ĶKP savā Konstitūcijā paredz: “Visa vara Ķīnas Tautas Republikā pieder tautai. Tauta īsteno valsts pārvaldi ar Visķīnas tautas pārstāvju sapulces un dažādu līmeņu vietējo tautas pārstāvju sapulču palīdzību.” “Neviena organizācija vai cilvēks nevar stāvēt augstāk par Konstitūciju un likumu.”² No otras puses, ĶKP statūti paredz, ka ĶKP ir ķīniešu vadošās sociālisma idejas kodols, neņemot vērā valsti un cilvēkus. Visķīnas tautas pārstāvju sapulces Pastāvīgās komitejas priekšsēdētājs visā valstī uzstājas ar “svarīgām runām”, apgalvojot, ka Visķīnas tautas pārstāvju sapulcei, visaugstākajai varas institūcijai valstī, jāpakļaujas ĶKP vadībai. Saskaņā ar ĶKP “demokrātiskā centrālisma” principu visai partijai jāpakļaujas partijas Centrālajai komitejai. Konkrētāk izsakoties, Nacionālais tautas kongress patiesībā uzstāj uz ģenerālsekretāra diktatūru, ko, savukārt, aizstāv likumdošana.

1.3. Nežēlīga smadzeņu skalošana, apziņas kontrole, strikta organizācija un pilnīga bezizeja, ja esi kļuvis par partijas biedru

ĶKP organizācija ir ārkārtīgi stingra. Lai iestātos partijā, cilvēkam nepieciešama divu partijas biedru sniegta rekomendācija; jaunajam biedram, tiklīdz tas tiek uzņemts partijas rindās, jāzvēr partijai mūžīga uzticība; partijas biedriem jāmaksā biedru nauda, jāapmeklē organizētie pasākumi un jāpiedalās kolektīvās politnodarbībās. Partijas organizācijas caurauž visus vadības līmeņus. Katrā atsevišķā pilsētā, ciematā un rajonā ir ĶKP pirmorganizācijas. ĶKP kontrolē ne vien partijas biedrus un partijas darbus, bet arī tos, kuri nav partijas biedri, jo visam režīmam

² Ķīnas Tautas Republikas Konstitūcija (1999.).

jāpakļaujas “partijas vadošajai lomai”. Laikā, kad norisinājās šķiru cīņas kampaņas, ĶKP reliģijas “svētie tēvi” – visu līmeņu partijas sekretāri – visbiežāk nemaz neapzinājās, ar ko īsti, izņemot ļaužu disciplinēšanu, viņi vispār nodarbojas.

“Kritika un paškritika” partijas sapulcēs kalpo par vispārēju, neizmējamu līdzekli, lai valdītu pār partijas biedru prātiem. Visā savas pastāvēšanas laikā ĶKP periodiski uzsākusi neskaitāmas politiskas kustības, lai “izdarītu tīrīšanu partijas biedru rindās”, “labotu partijas darba stilu”, sagrābtu “nodevējus”, likvidētu “antiboļševiku korpusu (AB korpusu)”³ un “disciplinētu partiju”, pielietojot vardarbību un uzdzenot šausmas, lai audzinātu partijas biedru “partejiskumu”, panāktu, ka tie mūžam būs uzticīgi partijai un vienmēr būs ar to vienisprātis.

Iestāšanās ĶKP atgādina neatgriezeniska līguma parakstīšanu par miesas un dvēseles pārdošanu. Partijas nolikumu dēļ, kuri vienmēr pārkaļņ nācījas likumus, partija pēc pašas vēlēšanās vienmēr var izslēgt no partijas jebkuru, bet atsevišķs partijas biedrs pats no tās izstāties nevar, nesaņemot par to bargu sodu. Izstāšanās no partijas tiek uzskatīta par nodevību un izraisa briesmīgas sekas. Lielās kultūras revolūcijas laikā, kad ĶKP kultam bija absolūta vara, visiem bija zināms: ja partija gribēs tevi nogalināt, tad tev neizdosies izdzīvot; ja partija gribēs, lai tu paliec dzīvs, tad tu nespēsi nomirt. Ja cilvēks izdarītu pašnāvību, tad tiktu nosaukts par tādu, kurš “baidās tautas dusmu par saviem noziegumiem”, un arī viņa ģimenes locekļi tiktu uzskatīti par līdzvainīgiem un sodīti.

Lēmuma pieņemšanas process partijā darbojas kā “melnā kaste”, jo cīņa partijas rindās jāsaglabā slepenībā. Visi partijas dokumenti ir konfidenciali. Bailēs tikt atmaskota savās noziedzīgajās darbībās, ĶKP bieži vērsās pret disidentiem, apsūdzot tos “valsts noslēpumu izpaušanā”.

1.4. Partijas labā cilvēki spiesti pielietot vardarbību, slepkavot un nest upurus

Mao Dzeduns sacījis: “Revolūcija – tas nav nekāds bankets ar lūgtiem viesiem vai esejas sarakstīšana, nedz arī gleznas radīšana vai izšūšana;

³ “AB korpusa” incidents – “Antiboļševiku korpusa” operācija 1930. gadā, kad Mao pavēlēja nogalināt tūkstošiem partijas biedru, Sarkanās armijas karavīru un nevainīgu civiliedzīvotāju Dzjansji apgabalā, cenšoties nostiprināt savu varu ĶKP pārvaldāmajos apgabalos.

tā nevar būt tik izsmalcināta, lēnīga un maiga, tik mērena, labestīga, godbijīga, atturīga un augstsirdīga. Revolūcija – tā ir sacelšanās, vardarbības akts, kad viena šķira gāž otru.”*⁴

Dens Sjaopins iesaka “nogalināt 200 000 cilvēku apmaiņā pret 20 stabilitātes gadiem”.

Dzjans Dzemiņš pavēl: “Iznīcināt [Faluņgun praktizētājus] fiziski, nomelnot [viņu] reputāciju, izputināt [viņus] finansiāli.”

Savu neskaitāmo līdzšinējo politisko kampaņu laikā ĶKP ir veicinājusi vardarbību un pazudinājusi neskaitāmas cilvēku dzīvības. Tā māca pret ienaidnieku būt “ledaini aukstam”. Tiek uzskatīts, ka sarkano karogu “sārtojušas mocekļu sarkanās asinis”. Partija pielūdz sarkano krāsu, jo tās kaislība ir asinis un slepkavošana.

ĶKP ir izveidojusi “varonīgu” piemēru galeriju, lai mudinātu ļaudis ziedot sevi partijai. Kad Džans Side nomira pie krāsns, izgatavojot opiju, Mao Dzeduns cildināja viņu, sakot, ka “viņa nāve ir smagāka par Taišaņ kalnu”^{*5}. Tajos trakajos gados tādi “drosmīgi saukļi” kā “nebīsties ne grūtību, ne nāves” un “smags upuris liecina par drosmīgu lēmumu; mēs uzdrīkstēsimies likt saulei un mēnesim spīdēt citās debesīs” deva ļaudīm stimulu materiālo resursu ārkārtēja deficīta apstākļos.

Vjetkonga XX gadsimta septiņdesmito gadu beigās nosūtīja karaspēku un gāza ĶKP radīto Sarkano khmeru režīmu, kas pastrādājis neaprakstāmus noziegumus. Lai gan tas neganti sanikvoja ĶKP, tā nespēja nosūtīt karaspēku, lai atbalstītu Sarkanos khmerus, jo Ķīnai ar Kampučiju nav kopējas robežas. Tā vietā ĶKP it kā pašaizsardzības nolūkos sāka karadarbību pret Vjetnamu uz Ķīnas – Vjetnamas robežas, lai sodītu Vjetkongu. Desmitiem tūkstoši ķīniešu kareivju ziedoja savas asinis un dzīvību šo komunistisko partiju savstarpējo cīņību vārdā. Patiesībā viņu nāve nebija saistīta ar valsts teritoriju vai suverenitāti. Tomēr vairākus gadus vēlāk ĶKP apkaunojoši iemūžināja neskaitāmu naivu un spilgtu jaunu dzīvību bezjēdzīgo upuri kā “revolucionāro varonīgo garu”, necienīgi

⁴ No “Mao ziņojuma par izmeklēšanas gaitu lietā par zemnieku kustību Hunaņā” (1927.).

⁵ No rietumu Haņ dinastijas vēsturnieka un zinātnieka Sima Cjaņa poēmas (aptuveni 145.-135. g.p.m.ē. – 87. g.p.m.ē.). Viņa pazīstamajā poēmā sacīts: “Katram reiz jāmirst; katrs mirst vai nu vēl smagāks par Taišaņa kalnu, vai vieglāks par spalviņu.” Tai kalns (Taišaņ) – viens no pieciem visievērojamākajiem kalniem Ķīnas Šaņdunas provincē. Kopš 1987. gada ANO pasaules mantojuma vieta.

izmantojot dziesmu “Asinīm slacītā smalkā uzvedība”. 1981. gadā 154 ķīniešu mocekļi ziedoja savas dzīvības, atgriežot Faka kalnu Guansji provincē, bet ĶKP to nevērīgi atdeva Vjetnamai atpakaļ, kad Ķīna un Vjetnama izskatīja robežjautājumu.

Kad 2003. gada sākumā cilvēku dzīvības apdraudēja atipiskā pneimonija, ĶKP ar gatavību pieņēma darbā daudzas jaunas medmāsas. Pēc tam šīs sievietes tūlīt tika norīkotas slimnīcā aprūpēt atipiskās pneimonijas slimniekus. ĶKP jauniešus sūta uz visbīstamāko frontes līniju, lai izveidotu “spožu tēlu” – “nebīstieties ne grūtību, ne nāves”. Tomēr ĶKP nekādi nespēj izskaidrot, kur tajā laikā atradās pārējie 65 miljoni partijas biedru un kādu partijas tēlu tie izveidojuši.

1.5. Dieva noliegšana un cilvēka dabas apspiešana

ĶKP propagandē ateismu un apgalvo, ka reliģija ir “garīgs opijs”, kas spēj apdullināt cilvēku. Tā izmantoja savu varu, lai iznīcinātu visas Ķīnā pastāvošās reliģijas, un pēc tam iecēla Dieva kārtā sevi pašu, piešķirot ĶKP kultam absolūtu varu.

Tajā pašā laikā, kamēr ĶKP iznīcināja reliģiju, tā sagrāva arī tradicionālo kultūru. Tā apgalvoja, ka tradīcijas, morāle un ētika ir feodāli, mānītīgi un reakcionāri jēdzieni, un revolūcijas vārdā iznīcināja tos. Lielās kultūras revolūcijas laikā plaši izplatītās kropplīgās parādības grāva ķīniešu tradīcijas, piemēram, vīrs un sieva, kas apsūdz viens otru, studenti, kas nežēlīgi piekauj savus pasniedzējus, tēvi un dēli, kas vēršas viens pret otru, hunveibini (sarkangvardi), kas bez žēlastības nogalina nevainīgus cilvēkus, kā arī dumpinieku piekaušana, grautiņi un laupīšanas. Šādi parasti izpaužas cilvēka dabas apspiešanas sekas.

Pēc sava režīma nodibināšanas ĶKP piespieda nacionālās minoritātes pakļauties komunistiskās partijas vadībai, iznīcinot vai pārveidojot to bagāto un spilgto etnisko kultūru.

1989. gada 4. jūnijā tā dēvētā “Tautas atbrīvošanas armija” Pekinā noslepkavoja daudzus studentus. Tas lika ķīniešiem pilnīgi zaudēt cerības uz Ķīnas politisko nākotni. Kopš tā laika vesela tauta pievērsusies naudas pelnīšanai.

No 1999. gada līdz pat šai dienai ĶKP nežēlīgi vajā Faluņgun, vēršoties pret “Īstenību, Labestību, Pacietību”, tādējādi vēl vairāk paātrinot morāles degradāciju.

Jaunā gadsimta sākumā iesākās jauns posms nelikumīgā zemes pārdalīšanā⁶, kā arī finanšu un materiālo resursu sagrābšanā, ko īstenoja korumpēti ĶKP ierēdņi, kas apvienojušies ar spekulantiem. Tas daudzus cilvēkus atstāja bez pajumtes un iztikas līdzekļiem, radot sociālu spriedzi. Strauji pieauga to cilvēku skaits, kuri vērsās pie valdības mēģinājumā panākt taisnīgu risinājumu savām problēmām, un sociālais konflikts saasinājās. Plaša mēroga protesta akcijas kļuvas par ierastu parādību, milicija un bruņotie spēki tās nežēlīgi apspiež. “Republikas” fašistiskā daba kļuvusi acīmredzama, sabiedrība zaudējusi morāli un sirdsapziņu.

Agrākos laikos pat ļaundaris nekaitēja saviem tuvākajiem kaimiņiem, kā teikts sakāmvārdā: “Lapsa medīja tālu no mājām.” Mūsdienās, kad cilvēks vēlas kādu iegāzt, viņš dod priekšroku saviem radniekiem un draugiem, nosaucot to par “attiecību pārtraukšanu”.

Agrāk ķīniešu tauta visaugstāk vērtēja cilvēka tikumu, taču tagad slimnīcās nīrgājas par slimniekiem un skolās izsmej skolniekus. Cilvēka dabas un morāles graušanas vēsture Ķīnā spilgti attēlota šajās rindās:

“Piecdesmitajos ļaudis palīdzēja cits citam,
Sešdesmitajos ļaudis cīnījās viens pret otru,
Septiņdesmitajos ļaudis krāpa viens otru,
Astoņdesmitajos ļaudis rūpējās vairs tikai par sevi,
Deviņdesmitajos ļaudis izmantoja savās interesēs katru,
kuru satika.”

1.6. Bruņota varas sagrābšana, ekonomikas monopolizācija un neprātīgas politiskas un ekonomiskas ambīcijas

Vienīgais ĶKP dibināšanas mērķis bija varas sagrābšana ar bruņota spēka palīdzību un tam sekojoša valsts īpašuma sistēmas izveidošana, kurā valstij pieder monopols plāna ekonomikā. ĶKP neprātīgās ambīcijas tālu pārsniedz parasto ļaunuma kultu ambīcijas, kuri nodarbojas tikai ar naudas saraušanu.

⁶ Zemes pārdalīšanas kustība saistīta ar Ķīnas ekonomisko reformu ēnas pusi. Līdzīgi kā industriālajā revolūcijā Anglijā (1760.-1850.), aramzeme mūsdienu Ķīnā tika nodalīta, lai izveidotu dažādas ekonomiskās zonas visos līmeņos (rajona, pilsētas, provinces un valsts). Tā rezultātā ķīniešu zemnieki zaudēja savu zemi. Pilsētnieki no pilsētas vecākajiem rajoniem bieži vien bija spiesti pārcelties, lai atbrīvotu zemi komerciālai attīstībai, saņemot par to minimālu kompensāciju.

Papildus informācija: <http://www.uglychinese.org/enclosure.htm>

Valstī, kurā pastāv komunistiskās partijas vadīts valsts sociālistiskais īpašums, ar neierobežotu varu apveltītas partijas organizācijas, tādas kā partijas komitejas un šūniņas visos līmeņos, tiek uzspiestas ar varu, vai arī tās sagrābušas valsts infrastruktūru. “Partijas ļaunā gara apsēstības” organizācijas vada valsts aparātu un iegūst fondus tieši no dažādu līmeņu valdības budžeta. Gluži kā vampīrs, ĶKP izsūkusi no tautas milzu bagātības.

2. ĶKP kulta nodarītais posts

Kad piemin Aum Šinrikjo (“Augstākā patiesība”), kad ar nervu paralītisko gāzi zarīnu tika nogalināti neskaitāmi cilvēki, Saules Tempļa uzbraukšanu debesīs, kas izpaudās kā masveida došanās pašnāvībā, vai vairāk nekā 900 Džima Džouna “Tautas Dievnama” sekotāju masu pašnāvības, visa sabiedrība trīc bailēs un sašutumā. Tomēr ĶKP ir ļaunuma kulta, kurš pastrādā tūkstoškārt briesmīgākus noziegumus, kaitē neskaitāmām dzīvībām. Tas iespējams tādēļ, ka ĶKP piemīt sekojošas unikālas īpatnības, kuru nav parastiem kultiem.

2.1. Ļaunuma kulta kļuvis par valsts reliģiju

Lielākajā daļā valstu, ja jūs neesat reliģiju piekritējs, tad joprojām varat baudīt laimīgas dzīves priekšrocības, nelasot reliģisku literatūru un neklausoties reliģiskos priekšrakstos. Turpretim, Ķīnā cilvēks nevar dzīvot, nepakļaujoties regulārai ĶKP kulta doktrīnu un propagandas apstrādei, jo, tikko sagrābusi varu, ĶKP nekavējoties pārvērtā šo ļaunuma kultu par valsts reliģiju.

ĶKP sāk iepotēt savus politiskos bausļus jau bērnudārzā un pamatskolā. Neizejot politisku pārbaudi, nevar iegūt augstāko izglītību vai saņemt paaugstinājumu darbā. Neviena no politiskajā pārbaudē uzdotajiem jautājumiem nepieļauj neatkarīgas domāšanas pastāvēšanu. Tiem, kas kārto eksāmenus, jāiemācās ĶKP sniegtās standartattēlides, lai veiksmīgi nokārtotu šos eksāmenus. Nelaimīgie ķīnieši jau agrā jaunībā spiesti atkārtot ĶKP bausļus, tādējādi nepārtraukti skalojot sev smadzenes. Kad darbinieki tiek izvirzīti augstākam amatam valdībā, neatkarīgi no tā, vai viņi ir ĶKP biedri vai nav, viņiem obligāti jāiestājas partijas skolā. Cilvēks nevarēs pavadīt laiku pa karjeras kāpnēm, kamēr neatbildīs partijas skolas prasībām.

Ķīnā, kur komunistiskā partija kļuvusi par valsts reliģiju, nav atļauts pastāvēt grupām, kuru uzskati atšķiras no partijas uzskatiem. Pat “demokrātiskajām partijām”, kuras izveidojusi pati ĶKP kā politisku aizsegu, un reformētajai “Trīs pašnoteikšanās baznīcai” (pašvaldība, pašnoteikšanās un pašsludināšana) formāli jāatzīst ĶKP līderpozīcijas. Visupirms lojalitāte ĶKP un tikai pēc tam ticība Dievam – tāda ir ĶKP ļaunās mācības loģika.

2.2. Sociālie pārvaldes līdzekļi novesti līdz galējībai

Šis ļaunuma kulta spējis kļūt par valsts reliģiju, tikai pateicoties tam, ka ĶKP bija absolūta kontrole pār sabiedrību un ka tā bija atņēmusi cilvēkiem brīvību. Šim kontroles veidam nav precedenta, jo ĶKP atņēma cilvēkiem privātīpašumu, kas ir brīvības pamatā. Līdz XX gadsimta astoņdesmitajiem gadiem ļaudis pilsētās varēja nopelnīt iztikai, tikai strādājot partijas vadītajos uzņēmumos. Zemnieki lauku rajonos bija spiesti dzīvot uz partijas komūnām piederošās zemes. Nevienam nevarēja izvairīties no ĶKP kontroles. Tādā sociālistiskā valstī kā Ķīna komunistiskās partijas organizācijas ir visuresošas – no centrālās valdības līdz pat pašiem sabiedrības pamatiem, ciematus un lauku rajonus ieskaitot. Ar visu līmeņu partijas komiteju un šūniņu starpniecību ĶKP uztur absolūtu kontroli pār sabiedrību. Šāda stingra kontrole pilnībā iznīcina individuālo brīvību – pārvietošanās brīvību (dzīvesvietas pieraksta reģistrācijas sistēma), vārda brīvību (ĶKP represēja 500 000 labējo, jo viņi uzdrīkstējās izmantot vārda brīvību), domu brīvību (Liņ Džao*⁷ un Džana Džisjiņa*⁸ tika nogalināti, jo apšaubīja ĶKP) un informācijas iegūšanas brīvību (aizliegto grāmatu lasīšana vai “ienaidnieku radiostaciju” klausīšanās ir aizliegta ar likumu; interneta pārlūkošana arī tiek kontrolēta).

Varbūt kāds iebildīs, ka tagad ĶKP pieļauj privātīpašuma pastāvēšanu. Tomēr nedrīkstam aizmirst, ka šī reformu un atklātības politika

⁷ Liņ Džao, Pekinas Universitātes žurnālistikas fakultātes studente. 1957. gadā savas neatkarīgās domāšanas un atklāti paustās komunistiskās kustības kritikas dēļ tika nodēvēta par “labējo”. 1960. gadā viņa slepeni tika apsūdzēta proletariāta diktatūras graušanā un ieslodzīta. 1962. gadā viņai piesprieda 20 gadus ilgu cietumsodu. 1968. gada 29. aprīlī ĶKP viņu nogalināja kā revolūcijas ienaidnieku.

⁸ Džana Džisjiņa – inteliģences pārstāve, kas Kultūras revolūcijas laikā tika spīdzināta līdz nāvei par Mao kritiku viņa neveiksmē Lielajā izrāvienā un par to, ka viņa uzdrīkstējās runāt patiesību.

parādījās tikai tad, kad sociālisms sasniedza tādu stadiju, ka cilvēkiem vairs nebija ko ēst un tautsaimniecība atradās uz sabrukuma robežas. ĶKP bija jāatkāpjas, lai izglābtos, tomēr arī pēc reformu un atklātības ieviešanas ĶKP nekad nav atslābinājusi savu kontroli pār cilvēkiem. Necilvēciskā Faluṅgun vajāšana, kas joprojām turpinās, varēja izraisīties tikai valstī, kur pie varas ir komunistiskā partija. Ja ĶKP varētu kļūt par ekonomisku gigantu, ko tā arī vēlas, tad ĶKP pastiprinātu savu kontroli pār ķīniešu tautu.

2.3. Vardarbības atbalstīšana un dzīvības noniecināšana

Praktiski visi ļaunuma kultu kontrolē savus sekotājus vai pretojas ārējam spiedienam, pielietojot vardarbību. Tomēr tikai nedaudzi ir pielietojuši vardarbību pilnīgi bez jebkādas nožēlas, kā to darījusi ĶKP. Turklāt, pat kopējais nāves gadījumu skaits, kurus izraisījuši visi citi ļaunuma kultu, nav salīdzināms ar ĶKP noslepkavoto cilvēku daudzumu. ĶKP kults raugās uz cilvēku vienīgi kā uz līdzekli sava mērķa sasniegšanai; slepkavība – tas ir tikai vēl viens līdzeklis. Tādējādi, kas attiecas uz cilvēku vajāšanu, ĶKP nepastāv nekādi nosacījumi vai šaubas. Par mērķi var kļūt ikkatrs, ieskaitot tās atbalstītājus, biedrus un pat ĶKP līderus.

ĶKP atbalstīja Kampučijas Sarkanos khmerus, kas ir tipisks piemērs komunistiskās partijas zvērībām un noniecinošai attieksmei pret cilvēka dzīvību. Mao Dzeduna mācības iedvesmota un virzīta, Pola Pota vadītā Kampučijas komunistiskā partija savā trīs gadus un astoņus mēnešus ilgajā valdīšanas laikā, “privātīpašuma sistēmas” likvidēšanai noslepkavoja divus miljonus cilvēku, kas ir aptuveni viena ceturtdaļa no šīs mazās valstiņas iedzīvotājiem. Vairāk nekā 200 000 no noslepkavotajiem bija etniskie ķīnieši.

Lai neaizmirstu komunistiskās partijas pastrādātos noziegumus, upuru piemiņai Kampučijā izveidots dokumentālais muzejs, kur apskatei izstādītas Sarkano khmeru ļaundarības. Muzejs atrodas agrākajā Sarkano khmeru cietumā. Pols Pots pārveidoja vidusskolas telpas par cietumu S-21, kurš tika izmantots tieši politieslodzīto turēšanai. Neskaitāmi intelektuāļi pārstāvji tajā tika nomocīti līdz nāvei. Līdzās cietuma ēkām un spīdzināšanu rīkiem izstādītas arī melnbaltas upuru fotogrāfijas, kurās tie redzami pirms nāves soda izpildīšanas. Reģistrētas neskaitāmas šausminošas spīdzināšanas: rīkles pārgriešana, galvaskausa caururbšana,

zīdaiņu slepkavošana, metot tos pret zemi u.tml. Kā izriet no ziņojumiem, visas šīs spīdzināšanas metodes tika apgūtas “ekspertu un tehnisko profesionāļu” vadībā, kurus ĶKP bija atsūtījusi Sarkano khmeru atbalstam. ĶKP pat apmācīja fotogrāfus, kuri specializējās ieslodzīto fotografēšanā dokumentācijas vai izklaides vajadzībām, pirms viņu sodīšanas ar nāvi.

Tieši šajā cietumā S-21 tika izdomāta galvas urbšanas mašīna, ar ko tika iegūtas cilvēka smadzenes, no kurām pagatavoja kalorijām bagātu ēdienu, ko pasniegt Kampučijas komunistiskās partijas līderiem. Sirdsapziņas gūstekņus piesēja pie krēsla un novietoja urbjmašīnas priekšā. Urbis no mugurpuses zibenīgi ieurbās galvā, lai ātri un efektīvi izņemtu smadzenes, pirms vēl līdz nemaņai pārbiedētais upuris bija miris.

3. Komunistiskās partijas ļaunuma kulta būtība

Kas gan padara komunistisko partiju tik tirānisku un ļaunu? Kad šis komunistiskās partijas rēgs ieradās pasaulē, tas nāca ar biedējošu misiju. Komunistiskā manifesta nobeigumā ir kāda labi pazīstama rindkopa:

“Komunisti uzskata par necienīgu slēpt savus uzskatus un mērķus. Tie atklāti paziņo, ka viņu galīgie mērķi var tikt sasniegti, tikai vardarbīgi gāžot visas pastāvošās sociālās iekārtas. Lai valdošās šķiras nodreb komunistiskās revolūcijas priekšā. Proletariātam nav ko zaudēt, izņemot savas važas. Bet iekarot var visu pasauli.”

Šī rēga misija – pielietojot vardarbību, mest atklātu izaicinājumu cilvēku sabiedrībai, sadragāt Veco pasauli, “iznīcināt privātīpašumu”, “likvidēt buržuāzisko individualitāti, neatkarību un brīvību”, novērst ekspluatāciju, iznīcināt ģimenes pamatus un atļaut proletariātam valdīt pār pasauli.

Šī politiskā partija, kas atklāti paudusi vēlmi “sist, graut un laupīt”, ne vien neatzīst, ka vadās no ļaunuma pozīcijas, bet pat, būdama pārliecināta par savu taisnību, Komunistiskajā manifestā apgalvo: “Komunistiskā revolūcija ir visradikālākais veids, kā saraut tradicionālās attiecības; nav nekāds brīnums, ka tās attīstība ir visradikālākā novēršanās no tradicionālām idejām.”

Kā rodas tradicionālas domas? Saskaņā ar ateistu dabas likumu, tradicionālas domas gluži dabiski izriet no dabas likumiem un sabiedrības. Tās ir Visuma nepārtrauktas kustības rezultāts. Dievticīgu cilvēku

izpratnē cilvēku tradīcijas un morālās vērtības ir Dieva dotas. Neatkarīgi no to rašanās, pati fundamentālākā cilvēka ētika, uzvedības normas un standarti, pēc kādiem tiek vērtēts labais un ļaunais, ir samērā stabili; tie tūkstošiem gadu ir bijuši cilvēka uzvedības regulēšanas un sabiedriskās iekārtas saglabāšanas pamatā. Ja cilvēce zaudētu morāles normas un standartus, pēc kuriem noteikt, kas ir labs un kas ļauns, vai tad cilvēki jau nebūtu pārvērtušies par zvēriem? Kad Komunistiskais manifests apgalvo, ka “saraus visas saites ar tradicionālām idejām”, tas apdraud normālas cilvēku sabiedrības pastāvēšanas pamatus. Komunistiskajai partijai bija jāšķīst par ļaunuma kultu, kurš atnesīs cilvēcei iznīcību.

Visu Komunistisko manifestu, kas veido komunistiskās partijas vadošos principus, caurstrāvo kategoriski paziņojumi, bet tajā nemaz nav labestības un iecietības. Markss un Engelss domāja, ka atklājuši likumu, kā panākt sociālo attīstību ar dialektiskā materiālisma palīdzību. Tādējādi, ar “patiesību” rokās, viņi apšaubīja visu un noliedza visu. Viņi neatlaidīgi uzspieda cilvēkiem komunisma ilūziju un nesvārstījās, aizstāvēt vardarbības pielietošanu, lai sagrautu pastāvošās sociālās struktūras un kultūras pamatus. Tas, ko Komunistiskais manifests atnesa jaundzimušajai komunistiskajai partijai, bija ļauns rēgs, kas vērsās pret Debesu likumiem, iznīcina cilvēka dabu, ir augstprātīgs, pārmēru egoistisks un absolūti neapvaldīts.

4. Komunistiskās partijas pastardienas teorija – bailes no partijas bojā ejas

Markss un Engelss iepotēja komunistiskajai partijai ļauno garu. Ļeņins nodibināja komunistisko partiju Krievijā un, ar neliēšu rokām gāzis pēc Februāra revolūcijas izveidoto pagaidu valdību⁹, pārtrauca buržuāzisko revolūciju Krievijā, sagrāba varu un ieguva atbalsta platformu komunistiskā kulta izveidei. Tomēr Ļeņina veiksmē vēl nenozīmēja proletariāta uzvaru visā pasaulē. Gluži otrādi, kā teikts Komunistiskā manifesta pirmajā paragrāfā: “Visi vecās Eiropas spēki apvienojušies svētā savienībā, lai izdzītu šo rēgu.” Pēc komunistiskās partijas rašanās, tā tūlīt saskārās ar izdzīvošanas krīzi un baidījās kuru katru brīdi tikt iznīcināta.

⁹ Februāra revolūcija – Krievijas buržuāziskā revolūcija 1917. gada februārī, kura gāza caru.

Pēc Oktobra revolūcijas*¹⁰ krievu komunisti, tā sauktie boļševiki, atnesa cilvēkiem nevis apsolīto mieru un maizi, bet vienu vienīgu neprātīgu slepkavošanu. Karaspēks frontē cieta sakāvi pēc sakāves, bet revolūcija vēl vairāk pasliktināja sabiedrības ekonomisko stāvokli. Rezultātā ļaudis sacēlās. Pilsoņu karš ātri vien pārņēma visu valsti, zemnieki atteicās apgādāt pilsētas ar pārtiku. Plaši nemieri sākās Donas kazaku vidū; viņu cīņa ar Sarkano armiju noveda pie nežēlīgas asinsizliešanas. Barbariskā un zvērīgā slepkavošana, kas norisinājās šajā kaujā, attēlota arī literāros darbos, piemēram, Šolohova romānā “Klusā Dona”, kā arī viņa stāstu krājumā par Donu. Karaspēks bijušā Baltgvardu armijas admirāļa Aleksandra Kolčaka un ģenerāļa Antona Deņikina vadībā vienu brīdi gandrīz gāza krievu komunistisko partiju. Pat kā jaundzimušu politisko spēku komunistisko partiju nepieņēma praktiski neviena nācija, iespējams, tāpēc, ka komunistiskais kults ir pārāk ļauns, lai spētu iekarot ļaužu sirdis.

Ķīnas komunistiskās partijas pieredze līdzinājās krievu komunistiskās partijas pieredzei. Sākot ar “incidentu Maži” un “12. aprīļa slaktiņu”¹¹, līdz pat piekārtīgai apspiešanai ķīniešu komunistu kontrolētajos rajonos, un, visbeidzot, līdz 25 000 km “garajam maršam” – ĶKP vienmēr atradusies iznīcības draudu priekšā.

Komunistiskā partija jau piedzima ar nodomu iznīcināt Veco pasauli, lai tas maksātu ko maksādams. Tad tā saskārās ar reālu problēmu – kā izdzīvot, kā netikt iznīcinātai. Komunistiskā partija dzīvoja pastāvīgās bailēs par savu bojāeju. Izdzīvošana kļuva par komunistiskā kulta galvenajām rūpēm. Sabrūkot starptautiskajai komunistiskajai savienībai, ĶKP izdzīvošanas krīze kļuva vēl aktuālāka. Sākot ar 1989. gadu, ĶKP bailes par pašas pastardienu kļuvušas vēl reālākas, jo tās sagrāve tuvojās.

¹⁰ Oktobra revolūcija pazīstama arī kā Boļševiku revolūcija. Tā sākās 1917. gada oktobrī Ļeņina vadībā. Revolūcijā tika likvidēti kapitālistu šķiras revolucionāri, kuri gāza caru, tādējādi tika apspiesta buržuāziskā revolūcija Krievijā.

¹¹ Gan “Incidents Maži”, gan “12. aprīļa slaktiņš” ir Guomindana uzbrukums ĶKP. “Incidents Maži” norisinājās 1927. gada 21. maijā Hunan provinces Čanša pilsētā. “12. aprīļa slaktiņš” norisinājās 1927. gada 12. aprīlī Šanhajā. Abos gadījumos atsevišķi ĶKP biedri un aktīvisti, kas atbalstīja ĶKP, tika pakļauti uzbrukumiem, arestiem vai slepkavībām.

5. Noderīgākais līdzeklis komunistiskā kulta izdzīvošanai – nežēlīga cīņa

Komunistiskā partija pastāvīgi uzsver, ka tās biedriem jābūt absolūti uzticamiem, akcentē organizētību un dzelzs disciplīnu. Iestājoties ĶKP, obligāti bija jādod zvērests:

“Es, brīvprātīgi stājoties Ķīnas komunistiskās partijas rindās, solos atbalstīt partijas programmu, ievērot tās statūtus, izpildīt partijas biedra pienākumus, īstenot dzīvē partijas lēmumus, stingri ievērot partijas disciplīnu, glabāt partijas noslēpumus, būt uzticīgs partijai, aktīvi darboties, pilnībā ziedot sevi cīņai par komunismu; kad tas nepieciešams, partijas un tautas labā esmu gatavs ziedot visu, solos nekad nenodot partiju.” (Skat. ĶKP statūtu pirmā paragrāfa 6. sadaļu.)

Šo uzticību partijai, kas līdzinās dievināšanai, ĶKP nosauca par “partejiskumu”. Tā pieprasīja, lai partijas biedrs nepieciešamības gadījumā gatavs atmett veselo saprātu un cilvēcības principus, absolūti pakļaujoties partijas un tās līdera gribai. Ja tie gribēs, lai tu dari labu, tad tev jādara labu, ja būs nepieciešams, lai tu darītu sliktu, tad tev jādara sliktu, pretējā gadījumā tu nespēsi sasniegt partijas biedra kritēriju, un tas tiks uzskatīts par vāju “partejiskuma” izpausmi.

Mao Dzeduns sacījis: “Marksisma filozofija – tā ir cīņas filozofija.” Partejiskuma ieaudzinašanā un saglabāšanā ĶKP balstījās uz cikliska rakstura partijas iekšējo cīņu mehānismu. Nepārtrauktos iekšējos un ārējos nežēlīgos cīņos komunistiskā partija, no vienas puses, iznīcināja visu nevēlamo, radot sarkano teroru, no otras puses, nepārtraukti ieviesa kārtību partijas biedru rindās, stingri izturējās pret savas mācības dogmām, audzināja partijas biedru “partejiskumu” un stiprināja partijas organizācijas cīņas sparū. Tas tad arī kļuva par noderīgāko līdzekli komunistiskās partijas pastāvēšanas saglabāšanai.

Mao Dzeduns ĶKP vadoņu vidū ir vislielākais meistars šī noderīgākā “partijas iekšējo cīņu” līdzekļa izmantošanā. Viņa izmantotie cīņas taktikas nelietīgie, zemiskie paņēmieni atklājās jau sen, jau XX gadsimta trīsdesmitajos gados Ķīnas komunistu pārvaldītajos rajonos, tā dēvēto “padomju rajonu” periodā.

1930. gadā padomju rajoniem piederošajā Dzjansji provincē Mao uzsāka plaša mēroga revolucionāru teroru, kurš ir pazīstams kā “AB

korpusa likvidēšana”. Tūkstošiem Sarkanās armijas kareivju, komunistiskās partijas un Jaunatnes savienības biedru, kā arī vienkāršo pilsoņu tika nežēlīgi nogalināti. Incidenta iemesls bija Mao despotiskā valdīšana. Pēc tam, kad Mao bija nodibinājis Džjansji padomju rajonu, viņš tūlīt saskārās ar Sarkanās armijas un partijas organizāciju pretestību Li Veņļaņa vadībā Džjansji dienvidrietumos. Mao nevarēja paciest, ka viņam pašā degungalā atrodas kāds organizēts, viņai ietekmei un varai nepakļāviens spēks. Viņš bez jebkādas nožēlas veica ārkārtas pasākumus, lai apspiestu tos biedrus partijas rindās, kuri tika turēti aizdomās kā citādi domājošie. Lai radītu piemērotu atmosfēru “AB korpusa” iznīcināšanai, viņš nekavējoties ķērās vispirms pie tiem, kas bija viņam uzticīgi, tādējādi no novembra beigām līdz decembra vidum Pirmās frontes Sarkanajā armijā notika “ātra pārformēšana”. Katrā atsevišķā armijas līmenī, divīzijas, pulkus, bataljonus, rotas un vadus ieskaitot, tika izveidotas organizācijas attīrīšanai no kontrrevolucionāriem. Šīs organizācijas biedri arestēja un nogalināja partijas biedrus, kas nāca no bagātām ģimenēm un turīgo zemnieku vidus, kā arī visus neapmierinātos. Nebija pagājis ne mēnesis, kad no 40 tūkstošiem Sarkanās armijas kareivju 4400 tika nosaukti par “AB korpusa” elementiem, un no tiem vairāk nekā desmit par komandieriem (“AB korpusa” komandieriem). Viņi visi tika sodīti ar nāvi.

Pēc tam Mao uzsāka soda ekspedīciju pret citādi domājošiem padomju rajonos. 1930. gada decembrī viņš lika Sarkanās armijas centrālās politiskās pārvaldes galvenajam sekretāram Li Šaodzju, kurš bija arī kontrrevolucionāru likvidēšanas komitejas vadītājs, doties uz Futiaņas rajonu Džjansji provincē, kur atradās padomju valdības rezidence, un Galvenās frontes komitejas vārdā arestēt vietējās Rīcības komitejas biedrus un astoņus galvenos sarkanās armijas 20. pulka komandierus, kuru vidū bija Duanš Lianbi, Li Baifans u.c. Viņi tika spīdzināti visdažādākajos veidos, viņus piekāva tā, ka “uz miesas vairs nebija ādas”, “roku pirksti bija salauzti, viss ķermenis bija apdedzis un pārklājies strutām, viņi nespēja pat pakustēties”. Kā vēsta tā laika pieraksti, “spīdzināto kliegzieni un raudas satricināja debesis, neapklusināmi skanot ausīs; tika pielietota ārkārtēja necilvēcība un nežēlība”. 8. decembrī Li Baifana, Ma Mina un Džou Mianša sievas ieradās uz tikšanos ar saviem vīriem. Arī viņas tika pieskaitītas pie “AB korpusa” locekļiem, tādēļ aizturētas un pakļautas spīdzināšanai – “dedzināja miesu, apdedzināja dzimumorgānus, ar nazi

grauzēja krūtis”. Šādu nežēlīgu spīdzināšanu salauzts, Duanš Lianbi paziņoja, ka Li Veņliņš, Džiņ Vaņbans, Liu Di, Džou Miaņš, Ma Mins un citi ir “AB korpusa” vadītāji, ka Sarkanās armijas skolās vēl ir daudzi “AB korpusa” biedri. No 7. decembra līdz 12. decembra vakaram, šajā neilgajā piecu dienu laikā, Li Šaodzjiu un viņa līdzgaitnieki nežēlīgi iznīcināja kontrrevolucionārus, viņi arestēja vairāk nekā 120 iespējamus “AB korpusa” biedrus, kas tika apsūdzēti vairākos desmitos noziegumu, ar nāvi tika sodīti ap 40 cilvēki. Šī Li Šaodzjiu un viņa palīgu nežēlīgā soda ekspedīcija turpinājās līdz 1930. gada 12. decembrim, tā satricināja padomju rajonus un izraisīja “Futiaņas notikumus”^{*12} (no grāmatas “Vēsturiskie pētījumi par Mao Dzeduna īstenoto “AB korpusa” likvidēšanu padomju rajonā Dzjansji provincē”, ko sarakstījis Gao Hua).

Mao Dzeduns balstījās uz cīņas teoriju un praksi, no padomju rajoniem līdz Jaņānai pakāpeniski panāca un nostiprināja savas absolūtā noteicēja pozīcijas partijā. 1949. gadā, pēc tam, kad komunistiskā partija bija pieņēmusies varenībā, šī cīņa partijas rindās joprojām turpinājās. Piemēram, Lušaņas sanāksmē Mao asi uzbruka Penam Dehuai^{*13} un atbrīvoja viņu no ieņemamā amata. Visi līderi, kas piedalījās šajā sanāksmē, tika aicināti izteikties šajā sakarā, un tie nedaudzie, kuri uzdrīkstējās izteikt savu viedokli vai palikt pie saviem uzskatiem, cits pēc cita tika apzīmogoti par Pena Dehuai antipartejisko grupējumu. Kultūras revolūcijas laikā tīrīšanā tika likvidēti visi vecie centrālās komitejas kadri, bet viņi visi to pazemīgi pieņēma, jo kurš gan būtu uzdrīkstējies iebilst Mao? Partija vienmēr uzsvērusi uzticību sev, uzsvērusi organizētību un dzelzs disciplīnu, absolūtu pakļaušanos vadonim. Šī partijas būtība tika ieaudzināta un norūdīta nepārtrauktas politiskas cīņas procesā.

Bijušais ĶKP līderis Li Lisaņš Kultūras revolūcijas laikā nonāca galīgā bezizejā. Būdams 68 gadus vecs, viņš mēnesī izcieta vidēji 7 “apstrādes”. Ar viņa sievu Li Ša izrēķinājās kā ar spiedi un “padomju

¹² Ar “Futiaņas incidentu” saistīts Liu Di – 20. sarkanās armijas virsnieks, kurš tika apsūdzēts par līdzdalību “AB korpūsā”. Viņš uzsāka sacelšanos Futiaņas pilsētā, ieņēma pilsētu un atbrīvoja vairāk nekā 100 ieslodzītos, kuri tika apsūdzēti par dalību “AB korpūsā”, viņi sauca: “Nost Mao Dzedunu!”

¹³ Pens Dehuai (1898.-1974.) – Ķīnas komunistu ģenerālis un politiskais līderis. Pens bija armijas virspavēlnieks Korejas karā, vicepremjers Valsts Padomē, Politbiroja loceklis un Valsts aizsardzības ministrs no 1954.–1959. Viņš tika atstādināts no amata pēc nesaskaņām ar Mao 1959.gada ĶKP Lušaņas Plēnumā, kad viņš iedrošinājās nepiekrīst Mao kreisajai pieejai.

revizionisti”, tai laikā viņa jau sen atradās cietumā, un vairs par viņu nekas netika dzirdēts. Pats Li Lisaņš, nonācis pilnīgi bezcerīgā stāvoklī, izdarīja pašnāvību, iedzerot lielu miega zāļu devu. Pirms nāves Li Lisaņš uzrakstīja Mao vēstuli, kurā patiešām atspoguļojās “partejiskums”, saskaņā ar kuru partijas biedrs pat nāves priekšā neuzdrošinās atteikties no partijas:

“Priekšsēdētāj,

Esmu nostājies uz pašnāvības ceļa par partijas nodevību, nekas ne-spēj attaisnot manu noziegumu. Vēlos pateikt tikai vienu – es un mana ģimene nekad nav uzturējusi slepenus sakarus ar ārvalstīm, lūdzu Centrālo komiteju veikt pamatīgu pārbaudi un izdarīt secinājumus, balstītus uz reāliem faktiem...

Li Lisaņš,

1967. gada 22. jūnijs.”*¹⁴

Lai gan Mao Dzieduna cīņas teorija pašās beigās noveda Ķīnu galīgā, vēsturē vēl nepieredzētā postā, tomēr šīs “katros septiņos astoņos gados notiekošās” politiskās kustības un cīņa partijas rindās patiešām kļuvušas par mehānismu, kas garantē ĶKP izdzīvošanu. Katra šāda kustība “sakārtoja” aptuveni 5%, bet tā rezultātā atlikušie 95%, tātad vairākums, visi kā viens sāka iet pa partijas nosprausto ceļu, tādējādi partijas pirmorganizācijas saglabāja spēkus un cīņas spar, un tas, savukārt, deva iespēju nostumt malā tos, kas nevēlējās atteikties no saviem principiem, tā dēvētos “nestabilos” elementus, un uzbrukt jebkuram spēkam, kas uzdrošinājās pretoties. Balstoties uz šo mehānismu, sagrābt varu varēja tikai cilvēki, kuri vislabāk izprata cīņas psiholoģiju partijas rindās, kuriem vislabāk padevās viltīgu un bandītisku paņēmieni pielietošana. Tas nozīmē, ka komunistiskās partijas ļaunuma kulta līderim noteikti jābūt ar bagātu cīņas pieredzi un simtprocentīgu partejiskumu. Šī uz vardarbību un “asiņainām mācībām” balstītā nežēlīgā cīņa “skaloja smadzenes” tiem, kas tajā iesaistījās, un līdztekus tam šis nepārtrauktais cīņas process deva komunistiskajai partijai jaunus spēkus, pastiprināja tās cīņas psiholoģiju, kas garantēja tās izdzīvošanu un to, ka tā neklūs par cīņas spar, zaudējušu mērenu grupu.

Šis ĶKP pieprasītais partejiskums patiešām ir evolucionējis no pašiem ĶKP ļaunuma kulta būtības dziļumiem. Savu mērķu sasniegšanai

¹⁴ “Li Lisaņš: Cilvēks, par kura dvēseli četras reizes tika noturēts aizlūgums.”

komunistiskā partija apņēmiņi iznīcināja visus tradicionālos principus, bez vilcināšanās izmantojot jebkādas paņēmienus, uzskatot par ienaidnieku ikkatru spēku, kas stājās tai ceļā, jo tai bija svarīgi audzināt savus kadrus tā, lai tie kļūtu par pakļāvīgiem partijas instrumentiem, pilnīgi bezjūtīgiem, bez godprātības un ticības. Šī ĶKP būtība sakņojas tās naidīgajā attieksmē pret cilvēku sabiedrību un tradīcijām, tās pārspīlētajā pašvērtējumā, no kā rodas absolūts egoisms un noniecinošā attieksme pret citu cilvēku dzīvībām. Savu tā saucamo ideālu dēļ komunistiskā partija gatava sagraut visu pasauli, iznīcināt jebkādas atšķirīgus uzskatus. Šādam ķecerīgam kultam noteikti stāsies pretī visi tie, kuriem ir sirdsapziņa, tādēļ nepieciešams atrast līdzekļus, ar kuru palīdzību iznīcināt cilvēka labās domas un viņu sirdsapziņu, tikai tad cilvēki spēs noticēt tās ķecerīgajai mācībai. Tādēļ, lai nodrošinātu savu izdzīvošanu, ĶKP vispirms jāiznīcina cilvēku labās domas un viņu sirdsapziņu, kā arī morāles un tikumības normas, jāpārvērš cilvēki pazemīgos vergos un instrumentos. Vadoties pēc komunistiskās partijas loģikas, partijas dzīve, tās intereses stāv augstāk par visu, augstāk pat par visa partijas biedru kolektīva interesēm, tādēļ katram atsevišķam tās biedram jābūt gatavam vajadzīgajā brīdī upurēt sevi.

Ko tad mēs redzam ĶKP vēsturē? Tādi cilvēki kā Čen Dusiņu un Čju Čiubais, kuri vismaz daļēji saglabājuši tradicionāli inteligento apziņu, tādi kā Hu Jaobans un Džao Dzijans, kuriem rūpēja tautas intereses, vai Džu Žunli, kurš bija vienkārši godīgs ierēdnis un kalpoja cilvēkiem, neatkarīgi no tā, cik liels bijis šo cilvēku ieguldījums partijas labā, neskatoties uz to, ka viņi nebija mantkārīgi un godkārīgi, galu galā viņi visi nespēja izvairīties no tīrīšanas un atstādināšanas vai tika pakļauti partijas disciplīnai un ziedoti partijas interešu labā. Parteiskums, kas cīņas procesa gaitā iesūcies viņos līdz kaulu smadzenēm, novedis pie tā, ka bieži vien izšķirošā momentā viņi piekrituši kompromisam, visu pieņēmuši klusējot. Tā kā viņu zemapziņā vissvarīgākā loma piešķirta partijas izdzīvošanai, viņiem vienkāršāk šķita ziedot sevi, pat savu acu gaismu, redzot ļauno spēku nelikumības partijas rindās, viņi tik un tā neuzdrīkstējās pieļaut, lai viņu vēl saglabājusies labestīgā daba ietekmētu partijas izdzīvošanu. Tas patiešām ir komunistiskās partijas cīņas mehānisma darbības rezultāts, kas labus cilvēkus pārvērš par instrumentiem savām vajadzībām. Ar parteiskuma palīdzību tā maksimāli ierobežo un pat

iznīcina cilvēka sirdsapziņu. Neskaitāmas ĶKP “cīņas līnijas” gāzušas vairāk nekā 10 augsta līmeņa partijas līderus vai pat izraudzītos viņu pēctečus, neviens partijas līderis nav ņēmis labu galu. Lai arī Mao Dzeduns kā imperators valdīja 43 gadus, taču viņa ķermenī vēl nebija paspējis atdzist, kad viņa gados vecā sieva un brāļa dēls jau tika iemesti cietumā, un visa partija priecīgi klaigāja, ka tā ir dižena maoisma uzvara. Vai tā ir komēdija vai farss?

Pēc tam, kad ĶKP bija sagrābusi varu, ne mirkli nepierima politiskās kustības, cīņas norisinājās gan partijas rindās, gan ārpus tām. Tā notika Mao Dzeduna laikā un arī pēc “atklātības reformām” nekas nemainījās. Tikai XX gadsimta astoņdesmitajos gados cilvēku domāšana kļuva nedaudz brīvāka. ĶKP, īstenojot politiku “pretošanās buržuāziskajai liberalizācijai”, izvirzīja “četrus fundamentālus principus”^{*15}, jo ĶKP nepieciešama absolūta līdera vara. Studentu miermīlīgās demokrātijas prasība 1989. gadā tika noslīcināta asinīs, jo ĶKP nespēj samierināties ar demokrātiskām vēsmām. XX gadsimta deviņdesmitajos gados parādījās Faluņgun skolnieki ar savu ticību Īstenībai, Labestībai, Pacietībai, taču pret viņiem tika vērstas iznīcinošas represijas. Šī vajāšana sākās 1999. gadā un turpinās vēl aizvien. Tas viss notiek tādēļ, ka ĶKP necieš cilvēka dabas un labo domu izpausmes. Tai noteikti nepieciešams pielietot vardarbību, lai iznīcinātu labestīgo dabu, kas nāk no cilvēka sirds, tikai tad ĶKP var būt droša par savu varu. Ieejot XXI gadsimtā, internets apvienojis visu pasauli, taču vienīgi ĶKP tērē milzīgus līdzekļus, lai uzstādītu interneta blokādes sistēmas un izliktu lamatas brīvi domājošiem, jo ĶKP sevišķi baidās, ka cilvēki varētu brīvi piekļūt informācijai.

6. ĶKP ļaunuma kulta deģenerācija

ĶKP ļaunuma kults savas būtības dziļumos nepieņem Debesu principus un iznīcina cilvēka dabu, tā pamatā ir augstprātība, iedomība, absolūts egoisms un visatļautība. Lai gan praksē tā nepārtraukti pastrādājusi noziegumus, pazudinot valsti un tautu, tomēr tā nekad nav atzinusi šos savus noziegumus, tā nekad nepieļaus, ka ļaudis skaidri ierauga tās īsto dabu. No otras puses, partija nekad nav pievērsusi nopietnu vērību tam, ka tā bieži vien mainījusi lozungus un izkārtnes, jo tas viss, no ĶKP

¹⁵ Šie četri principi: sociālisma ceļš, proletariāta diktatūra, partijas virsvadība, marksisma-ļeņinisma un Mao Dzeduna ideoloģija.

viedokļa raugoties, ir vienkārši metode. Ja vien no tā tiek labums tādām diženam mērķim kā ĶKP izdzīvošana, tad tā gatava uz visu, jo tādas lietas kā morāle un taisnīgums nav ĶKP uzmanības vērtas.

Šis ļaunais kults ar savu globālo ietekmi uz visām Ķīnas valsts institūcijām un sabiedrības struktūrām neizbēgami virzās pretim kraham. Lielās varas koncentrācijas dēļ sabiedrības viedoklis tika apklusināts un visi iespējamie kontroles mehānismi iznīcināti, kas noveda pie tā, ka vairs nepalika neviens spēks, kas spētu apturēt ĶKP virzību uz korupciju un sabrukumu.

Šodienas ĶKP ir degradējusies jau līdz tādai pakāpei, ka kļuvusi par “viskorumpētāko un mantkārtīgāko partiju” pasaulē. Pēc oficiāliem Ķīnas statistikas datiem, visā Ķīnā ir 20 miljoni partijas un valdības ierēdņu, no kuriem 20 gadu laikā jau 8 miljoni atzīti par vainīgiem korupcijā un pēc ĶKP un valdības likumiem tikuši pakļauti disciplināram vai kriminālsoļam. Ja pieskaita neatklātos korumpētos ierēdņus, tad patiesais korumpēto partijas un valdības ierēdņu skaits pārsniedzis jau divas trešdaļas, turklāt tikai neliela daļa noziegumu ir izmeklēti un atklāti.

Savu materiālo interešu nodrošināšana ar korupcijas un izspiešanas palīdzību šodien ir kļuvusi par viskoncentrētāko spēku ĶKP saliedēšanai. Mantkārtīgajiem un korumpētajiem ierēdņiem labi zināms: ja nebūtu ĶKP, tad viņiem arī nebūtu iespējas iedzīvoties, ja ĶKP kritīs, tad viņiem tiks atņemta ne tikai vara un amati, bet, pilnīgi iespējams, draudēs reāla atmaksa. Romānā “Debesu dusmas”, kurā atmaskotas ĶKP ierēdņu aizkulišu attiecības, tā autors Čen Fans ar ĶKP pilsētas komitejas sekretāra vietnieka Hao Sjanšou muti izpauž milzīgu partijas noslēpumu: “Korupcija ļaus vēl vairāk nostiprināties mūsu politiskajam spēkam.”

Vienkāršajiem ļaudīm viss skaidri redzams: “Ja vērsīsies pret korupciju, tas iznīcinās partiju, ja nevērsīsies pret korupciju, tas iznīcinās valsti.” Bet ĶKP nevar cīnīties ar korupciju, jo tas apdraud tās pastāvēšanu. Tā dara to tikai ārkārtas gadījumā – skata pēc nogalina dažus korumpētus elementus, tādējādi uz dažu dzīvību rēķina vēl uz dažiem gadiem pagarinādama savu eksistenci. Šodien ĶKP ļaunuma kulta vienīgie mērķi ir varas noturēšana un izvairīšanās no partijas bojāejas.

Šodienas Ķīnā morāles un ētikas normas ir smagi cietušas. Zemas kvalitātes ražojumi, prostitūcija, narkomānija, ierēdņu sadarbība ar ban-

dītiem, organizēti mafijas grupējumi, azartspēles, kukuļņemšana, korupcija un tamlīdzīgas sabiedrībai bīstamas izpausmes izplatās milzu ātrumā. Komunistiskā partija lielā mērā to visu pieļauj, turklāt augsti stāvoši ierēdņi ir tā visa aizkulišu aizgādņi, kas ievāc naudu par drošības garantēšanu. Cai Šaočjins, kurš specializējies mafijas un noziedzīgo grupējumu pētījumu jomā un strādā specializētā institūtā Naņdzjinas pilsētā, uzskata, ka Ķīnā varētu būt aptuveni miljons organizēto noziedzīgo grupējumu locekļu. Katrs sindikāts ir saistīts ar valdības locekļiem, tiesnešiem, miliciju un citiem korumpētiem partijas darbiniekiem, kas stāv aiz tiem.

ĶKP baidās, ka cilvēkos varētu rasties viņu dabas dotās labestīgās domas, tādēļ neuzdrīkstas pieļaut ticības brīvību. ĶKP visiem iespējamem līdzekļiem nežēlīgi represē labus, ticīgus cilvēkus, tādus kā Faluņgun skolnieki, kas tiecas uz Īstenību, Labestību, Pacietību, un pagrīdes kristiešu baznīcas locekļi, kuri tic Jēzum Kristum un Dievam. ĶKP baidās, ka demokrātija var darīt galu tās vienpartejiskajai valdīšanai, tādēļ arī neuzdrošinās dot cilvēkiem politisku brīvību. Tā mērķtiecīgi darbojas, ieslogot cietumos neatkarīgos liberālus un aktīvus cilvēktiesību aizstāvjus. Taču ĶKP ir devusi ķīniešiem cita veida brīvību – ja vien tu nejaucies politikā, neesi pret partijas valdīšanu, tad vari ļaut vaļu jebkādam tieksmēm, vari pat pastrādāt ļaundarības un rīkoties neētiski. Tā ĶKP virzās arvien tuvāk savai bojāejai, un labajiem cilvēkiem sāp sirds, ka ķīniešu sabiedrības morāles normas slīd arvien zemāk.

“Noslēdza durvis uz Debesu paradīzi, atvēra durvis uz elli” – šis teiciens patiešām lieliski izsaka to, kā ĶKP ļaunuma kults pazudina mūsdienu ķīniešu sabiedrību.

7. Dažas pārdomas par ĶKP ļauno valdījumu

7.1. Kas ir komunistiskā partija?

Šķiet, ka jautājums ir pavisam vienkāršs, tomēr vienkārši uz to atbildēt nav iespējams. Politiskās partijas veidolā, izliekoties, ka “kalpo sabiedrībai”, tā pratusi maldināt neskaitāmus cilvēkus. Tomēr komunistiskā partija nav politiska partija šā vārda parastajā nozīmē – tā ir ar ļauno garu apsēsts ķecerīgs ļaunais kults, kas kaitē cilvēkiem. Komunistiskā partija ir tāda kā dzīva radība: tās ķermenis ir partijas organizācijas, kas ir ļaunuma kulta izpausmes cilvēku pasaulē. Tas, kas no savas būtības dzīlēm

vada komunistisko partiju, ir šis ļaunais gars, kurš sākotnēji iemiesojās tajā. Tas tad arī nosaka partijas ķecerīgā kulta ļauno būtību.

Komunistiskās partijas vadoņi, lai arī bija kulta līderi, tomēr patiesībā bija tikai ļaunā gara un partijas sludinātāji un kalpi. Kad viņu nodomi un mērķi sakrita ar partijas līniju un kad to varēja izmantot partijas labā, tad viņi tika izvēlēti par vadoņiem. Taču kad viņi vairs neapmierināja partijas prasības, tad tika nežēlīgi gāzti. Partijas cīņas mehānisms garantē, ka tikai visviltīgākais, visļaunākais un visnežēlīgākais spēs noturēties komunistiskās partijas līdera pozīcijās. ĶKP vēsturē no vairāk nekā desmit partijas vadoņiem nevienam nebija viegli nokāpt no skatuves, kas arī izskaidro šo jautājumu. Patiesībā visaugstākajiem partijas vadītājiem iespējas bija visai ierobežotas, viņi varēja vai nu aiziet no šīs partijas, atstājot vēsturei savu labo vārdu, piemēram, kā to izdarīja Gorbačovs, vai arī ļaut, lai ĶKP tos aprij, kā tā izrīkojusies ar citiem ģenerālsekretāriem.

Cilvēki ir komunistiskās partija paverdzināšanas un apspiešanas objekts. Komunistiskās partijas pārvaldītajā jomā cilvēkam nav tiesību atteikt komunistiskajai partijai. Viņi spiesti pieņemt partijas valdīšanu, un viņiem ir pienākums atbalstīt partiju. Viņi spiesti arī pieņemt ķecerīgā kulta smadzeņu skalošanu, jo pretējā gadījumā komunistiskā partija viņiem draud ar nežēlīgu izrēķināšanos. Komunistiskā partija Ķīnā liek visai nācijai ticēt šim ķecerīgajam kultam un uzturēt to. Šodien pasaulē tas ir liels retums, varētu pat teikt, vienīgais gadījums pasaulē.

Partijas biedri tiek izmantoti, lai piepildītu komunistiskās partijas ķermenī ar cilvēkiem. Daudzi no šiem cilvēkiem ir ļoti godīgi un labestīgi, ar savu izturēšanos pat iemantojuši sabiedrībā autoritāti. Komunistiskā partija ļoti vēlas, lai tās rindās iestātos tieši šādi cilvēki, jo tad tā var izmantot savā labā viņu autoritāti un spējas. Ir arī tāda ļaužu kategorija, kas pieliek daudz pūļu, lai iestātos partijā, tādējādi palīdzot šim ļaunajam kultam. Šo ļaužu patiesais mērķis ir kļūt par ierēdņiem un iekļūt sabiedrības augstākajos slāņos. Ir vēl tādi, kas vēlas iestāties partijā, jo grib dzīvē kaut ko sasniegt, bet saprot, ka viņu izaugsmes iespējas ir atkarīgas no iestāšanās partijā. Daudzi ir iestājušies partijā, jo vēlējušies saņemt dzīvokli vai uzlabot dzīves apstākļus. Tādējādi desmitiem miljonu partijas biedru vidū ir gan labi ļaudis, gan slikti. Tomēr neatkarīgi no tā, kāda iemesla dēļ cilvēks iestāties partijā, vai viņš to darījis no brīvas gribas vai ne, ja vien esi zvērējis partijas karoga priekšā, tas nozīmē, ka

pēc paša gribas esi ziedojis sevi partijai. No šī brīža politiskā apmācība, organizatoriskā darbība – tas viss ir nepārtraukts smadzeņu skalošanas process, kas turpinās tik ilgi, līdz vairumam ļaužu vairs nav savu personīgo uzskatu, līdz partijas “novienādotā domāšana” viņus ir pilnībā pārņēmusi, līdz viņi nonākuši ļaunā gara galvenā ķermeņa pilnīgā kontrolē. Šādu cilvēku funkcionēšanu partijas rindās var salīdzināt ar šūnām cilvēka ķermenī, kurām jāfunkcionē nepārtraukti, lai nodrošinātu visa ķermeņa dzīvotspēju, neskatoties uz to, ka šie ļaudis paši ir partijas paverdzinātās sabiedrības daļa. Vēl skumjāk ir tas, ka pēc tam, kad galva būs apjozta ar “parteiskuma” stīpu, to būs ļoti grūti noņemt. Tiklīdz kādā izpaudīsies cilvēciskā daba, pilnīgi noteikti viņš tiks pakļauts “tīrīšanai” un represijām. Nevar izstāties no partijas pēc paša vēlēšanās, jo tevi tūlīt var pasludināt par valsts nodevēju, jo komunistiskās partijas ķecerīgais kulta ļauj tikai iestāties partijā, bet izstāties no tās nevienam nav atļauts. Tādēļ partijas biedros bieži vien izpaužas divkosīga daba: viena – “parteiskums” partijas sanāsmēs, otra – cilvēciskums ikdienas dzīvē.

Partijas kadri ir tie, kuriem pieder vara partijas biedru vidū. Lai gan noteiktā laikā, atsevišķos gadījumos, noteiktos apstākļos viņi var izdarīt izvēli starp labo un ļauno un pieņemt patstāvīgus lēmumus, tomēr visumā viņi var vien rīkoties saskaņā ar partijas gribu, tā teikt “visa partija pakļaujas centrālajai komitejai”. Partijas kadri dažādos līmeņos ir partijas galvenais spēks, bet viņiem ir iedalīta tikai partijas instrumentu loma. Daudzkārtējās politiskās kustībās šie cilvēki tikuši gan izmantoti, gan vajāti. Aiz tā visa stāv kritērijs, pēc kura nosaka, vai tu patiešām esi kulta vadoņa īstens sekotājs, vai esi uzticams un pārliecināts.

7.2. Kādēļ cilvēki neapzinās?

ĶKP valda Ķīnā vairāk nekā 50 gadus, visapkārt sējot ļaunumu. Kādēļ gan ķīniešu tautai pietrūkst šī ļaunuma kulta būtības izpratnes? Vai tad ķīnieši ir muļķi? Nē. Ķīnieši ir viena no pasaules viedākajām nācijām, turklāt šai tautai ir vairāk nekā piecu tūkstošu gadu senas tradīcijas. Tomēr ķīnieši līdz pat šim brīdim joprojām dzīvo komunistiskās partijas kundzības varā un neuzdrīkstas izteikt tai savu neapmierinātību. Tas ir tādēļ, ka komunistiskās partijas ļaunais gars caurstrāvojis ķīniešu domāšanu.

Mēģināsim iedomāties, kā būtu, ja ķīnieši baudītu vārda brīvību un varētu atklāti apspriest komunistiskās partijas nopelnus un trūkumus. Ir pilnīgi skaidrs, ka gudrie ķīnieši jau sen būtu atpazinuši partijas ļauno būtību un atbrīvojušies no šī ķecerīgā kulta. Diemžēl vairāk nekā piecdesmit gadus atrodoties ĶKP varā, ķīnieši ir zaudējuši vārda un domu brīvību. Ultralabējie intelligences pārstāvji 1957. gadā tika vajāti, lai ar varu aizspiestu viņiem mutes un kontrolētu apziņu. Šādā beztiesīgā sabiedrībā lielākajai daļai jaunatnes, kas Kultūras revolūcijas laikā no sirds studēja Marksa un Engelsa darbus, tika inkriminēts noziegums – “antepartejiskas kliķes izveidošana”, un tā tika pakļauta represijām. Nevarēja būt ne runas par to, ka tiktu apspriests, vai komunistiskā partija ir pareiza vai nepareiza.

Komunistiskā partija ir ķecerīgs kulta, bet ļoti daudzi ķīnieši pat neuzdrošinās iedomāties to tā nosaukt. Bet, ja vienreiz šāda doma ir izteikta, tad Ķīnā dzīvojošiem droši vien nebūs grūti no pašu un viņu draugu piedzīvotā atrast tam pietiekamus argumentus.

Cilvēkiem ne vien bija liegta domu brīvība, viņi tika piepildīti ar komunistisko mācību un partijas kultūru. Tādējādi cilvēki dzirdēja tikai komunistiskās partijas nopelnu slavināšanu. Diemžēl cilvēku galvās, izņemot komunistisko partiju, nekā cita vairs nebija. Piemēram, studentu apspiešanas laikā, kad Tiananmeņ laukumā atskanēja šāvieni, vairums ļaužu instinktīvi metās paslēpties krūmos. Kad situācija nedaudz norima, viņi visi kā viens iznāca no savām paslēptuvēm un skaļi dziedāja Internacionāli, viņi drosmīgi iznāca priekšplānā. Šie laudis, kas bija drosmīgi, vaļsirdīgi, pelnījuši cieņu, – kādēļ gan, saskaroties ar tik nežēlīgu izturēšanos no komunistiskās partijas puses, viņi tai par godu dziedāja Internacionāli? Izskaidrojums ir pavisam vienkāršs: viņi saņēmuši partijas kultūras audzināšanu, komunistiskās partijas ietekmē šiem nožēlojamajiem zināmas ir tikai komunisma idejas. Izņemot Internacionāli un citas partiju slavinošas dziesmas, viņiem nebija nekā cita, ko nodziedāt.

7.3. Kur ir izeja?

ĶKP virzās pretī savai bojāejai. Bēdīgi ir tas, ka pirms savas sagrauves tā visiem spēkiem cenšas sasaitīt savu likteni ar ķīniešu tautu.

ĶKP lēnām dziest, un ir acīmredzams, ka arī tās spēki pamazām izsīkst, arvien mazāka un mazāka ir tās ietekme uz ļaužu prātiem. Šodien,

kad televīzija un internets ir jo plaši izplatīts, ĶKP ir ļoti grūti kontrolēt informāciju, kā arī bloķēt domu izpausmes. Tā kā korumpētie ierēdņi arvien vairāk aplaupa un apspiež tautu, cilvēki pamazām sāk atbrīvoties no savām ar komunistisko partiju saistītajām ilūzijām, daudzi uzsākuši cīņu par savām tiesībām. Represējot Faluņgun, ĶKP ne vien neizdevās pārņemt kontroli pār apziņu, gluži otrādi, tā novājinājusi savus spēkus un atklājusies visā nežēlībā. Šādos apstākļos cilvēkiem radusies iespēja pārskatīt savu attieksmi pret ĶKP, ķīniešu tauta var pilnībā atbrīvoties no komunistiskās partijas ļaunā gara ideoloģiskās kontroles un tā ietekmes.

Ķīniešiem, kas vairāk nekā 50 gadus nodzīvojuši ĶKP jūgā, vajadzīga ne jau revolūcija ar spēka pielietošanu, bet viņu dvēseļu glābšana. Tomēr ķīniešiem jāglābjas pašiem – tikai tad tas sasniedzams. Pirmais solis uz glābiņu – izprast komunistiskās partijas ļaunuma kulta būtību.

Pienāks diena, kad ļaudis noraidīs partijas organizatoriskās struktūras, kas ir pieķērušās valsts pārvaldes sistēmai. Tas ļaus brīvi darboties sociālām sistēmām, kuras atbalsta sabiedrības lielākā daļa. Kad tiks samazināts diktatorisko partijas organizāciju skaits, tad arī valdības darba efektivitāte celsies. Šī diena vairs nav aiz kalniem. Patiesībā, doma par to, ka partija no valdības izskaužama, ir jau apjausta. Reformatori partijas rindās ar savu kustību “partijas nodalīšana no valdības” mēģināja to realizēt jau XX gadsimta astoņdesmitajos gados. Tomēr, ja apziņā nav likvidēta “partijas absolūtā līderpozīcija”, tad prakse pierāda, ka šīs reformas nevar tikt īstenotas.

Partijas kultūra ir tā vide, kas nepieciešama šī komunistiskās partijas ļaunuma kulta izdzīvošanai. Iznīcināt partijas kontroli pār ļaužu prātiem var būt vēl grūtāk, nekā iznīcināt tās kontroli pār valsts institūcijām, tomēr tas ir vienīgais pareizais ceļš, pa kuru ejot, var pašā saknē iznīcināt komunistiskās partijas ļaunuma kultu. Tikai ķīniešiem pašiem iespējams to paveikt. Kad viņu domāšana atkal kļūs tāda, kāda tā reiz sākotnēji jau bijusi, – ar dabu saistīta, kad viņu cilvēciskā būtība atgriezīsies pie dzīvības pirmsākuma, pie patiesības, tikai tad reāli būs iespējams atjaunot sabiedrības morāli un pāriet pie normālas, nekomunistiskas sabiedrības. Līdzeklis šīs apsēstības iznīcināšanai ir iepazīt šī ļaunā gara būtību un tā kaitīgo ietekmi, izskaust to no apziņas, lai tam vairs nebūtu vietas, kur paslēpties. Komunistiskā partija visvairāk vēlējas veltā kontrolei pār apziņu, jo komunistiskā partija ir tieši apziņas forma. Kad ķīnieši pilnībā,

no visas sirds noliegs komunistiskās partijas ķecerīgās mācības izkropļotos principus, aktīvi iznīcinās partijas kultūru un to vispārējo ietekmi, kādu uz viņu dzīvi un uzskatiem atstāj šī ķecerīgā mācība, komunistiskā partija, būdama apziņas forma, ies bojā. ĶKP sabruks, tiklīdz ļaudis paši sāks sevi glābt.

Parasti valstīs, kurās pie varas ir komunistiskā partija, valda nabadzība, totalitārisms un vajāšanas. Tādu valstu jau palicis pavisam maz – Ķīna, Ziemeļkoreja, Vjetnama un Kuba. Šo valstu ir maz, un to dienas ir skaitītas.

Ja, balstoties uz ķīniešu gudrību, ķīniešu nācijas vēsturiskā spožuma un slavas iedvesmota, Ķīna atbrīvosies no komunistiskās partijas ļaunā gara, tā kļūs par sabiedrību ar cerību pilnu nākotni.

Noslēgums

Komunistiskā partija pati jau vairs netic komunismam, tās dvēsele jau ir mirusi, taču tās ēna vēl nav izzudusi. ĶKP mantojusi komunistiskās partijas “ādu”, tā joprojām parāda šī ļaunuma kulta raksturu – augstprātību, godkāribu, egoismu un visatļautību. Šajā ķecerīgajā ĶKP kultā komunistiskā partija noliedz Debesu principus un iznīcina cilvēka dabu, šī viņas būtība tiek nepārtraukti pārmantota un nespēj mainīties.

Šodien ĶKP turpina valdīt Ķīnā, izmantojot daudzu gadu gaitā iekrāto cīņas metožu pieredzi, slepeno organizāciju un “partijas ļaunā gara” kontroli, kā arī ļauno propagandu, kas funkcionē kā valsts reliģija. Apkoņojot visas sešas iepriekšminētās komunistiskās partijas ķecerīgā kulta iezīmes, ir redzams, ka tagadējā ĶKP nesniedz cilvēkiem neko labu, tikai nodara ļaunu.

Šis komunistiskās partijas ļaunuma kulta arvien vairāk tuvojas savam sabrukumam, tā korumpētības un deģenerēšanās ātrums strauji pieaug. Bet pats briesmīgākais ir tas, ka šis ļaunuma kulta, pats negribēdams iet bojā, visiem spēkiem cenšas novilkt ķīniešu sabiedrību sev līdzī korupcijas un deģenerācijas bezdibēnī.

Ķīniešiem nepieciešams pašiem sevi glābt, nepieciešams pārdomāt un nepieciešams atbrīvoties no komunistiskās partijas.